

Ministeriets Side kommer i den allernærmeste Fremtid. Der er megen Utaalmodighed og megen Uro, ikke mindst blandt den højtærede Ministers politiske Tilhængere, fordi man endnu ikke har faaet noget Svar i saa Henseende, men, som sagt, de Udtalelser, som Ministeren fremsatte her, giver mig Grund til at tro, at man kan vente en Afgørelse meget snart.

Jeg er blevet gjort opmærksom paa, at der under Ministeriet for offentlige Arbejder har fundet en Udnævnelse Sted af en Assistent til Kontrolør i 1ste Banekontor. Det er der jo for saa vidt ikke noget mærkeligt i, men det mærkelige er, at den Mand, der er udnævnt, er foretrukket som den rette blandt 18 Ansøgere, skønt han var den yngste af dem alle. Han havde kun været ansat i 15 Aar, og der var Ansøgere, som havde været ansat betydelig længere, helt op til 33 Aar. Det har naturligvis vakt en betydelig Opsigt. Nu forstaar jeg meget vel, at man paa ingen Maade skal være slavisk bundet til at gaa efter Anciennitet, men det vilde dog være forunderligt, om der i en Etat, hvor Avancementsforholdene er saa ugunstige, som de er her, ikke skulde findes nogle, der var egnede blandt de andre 17 Ansøgere, som alle sammen er blevet forbigaaet. Denne Sag har vakt megen Uro og Ængstelse blandt de paagældende Tjenestemænd. Jeg vilde derfor tro, at det var rigtigt at give den højtærede Minister for offentlige Arbejder Lejlighed til at udtale sig om dette Forhold, for saa vidt han kan fremsætte en Udtalelse. Som sagt, jeg er fuldkommen paa det rene med, at man har Lov til og i mange Tilfælde ogsaa Pligt til at gaa udenfor Aldersordenen, men at springe helt ned, som det her er sket, til en Mand, som, saa vidt jeg ved, er ansat her inde i Administrationen, og foretrække ham for alle de andre 17 ældre Ansøgere, det er maaske at gøre det for vanskeligt og for strengt for Tjenestemændene indenfor Assistentklassen med Hensyn til de Forventninger, de kan nære om Forfremmelse. Jeg henstiller til den højtærede Minister for offentlige Arbejder om muligt at give nogle Oplysninger om Bevæggrundene til Udnævnelsen.

L. Kvist: Den højtærede Statsminister kom i sin Finanslovtale ind paa Klagerne over Beværterloven af 29. Marts 1924 og Kravene om Ændringer i denne Lov. Dette Afsnit af sin Tale sluttede den højtærede Formands Tilladelse oplæse det, det findes paa Spalte 1224 —: „Det er rimeligt at lade Forsøget vare nogen Tid endnu,

saaledes at man virkelig kommer til Klarhed over, om det er Loven, eller det er andre Omstændigheder, der fører til uheldige Forhold. Alle de Klager, der kommer ind, maa naturligvis underkastes en nøje Prøvelse, Politiets Erfaringer maa være til Raadighed, og man maa søge at komme til Klarhed over, hvilke Klager der virkelig har Berettigelse, og hvorvidt de paagældende Mængder kan og bør afhjælpes.“ Det var denne Udtalelse af den højtærede Statsminister, som jeg ønskede at nævne i denne Forbindelse, idet det forekommer mig, at det, Ministeren her har udtalt, er saa sandt og saa rigtigt, at jeg kan give det min fulde Tilslutning. Jeg har for Resten allerede gjort det ved den skriftlige Erklæring, som jeg har haft Lejlighed til at afgive om det paagældende Andragende.

Saa vidt det er mig muligt at skønne over de Klager, der føres over Beværterloven, vil jeg sige, at det er jo egentlig to Forhold, disse Klager angaar: det ene er Spørgsmaalet om Lukketiden, det andet er Spørgsmaalet om Forbudet mod Udskænkning af stærke Drikke fra Kl. 5 til Kl. 8 Morgen. Det forekommer mig, at der i Virkeligheden om disse Forhold ikke kan siges noget, der er nyt for Rigsdagen. Gennem de seks Aar, i hvilke man har behandlet Forslag til Lov om Beværtning i den danske Rigsdag, har jo alle disse Forhold, som der nu klages over, været fremme Aar efter Aar, baade i mundtlige og skriftlige Udtalelser. Rigsdagen har derfor haft rig Lejlighed til at overveje og tage Stilling til disse Spørgsmaal, men Rigsdagen har altsaa ikke fundet Anledning til at imødekomme de paagældende Andragender. Og med Hensyn til Virkningen af denne Lovs nye Bestemmelser befinder vi os i en Forsøgs- og Overgangsperiode, hvor der savnes Erfaringer, som kunde begrunde, at man allerede nu skulde forandre Loven. Det er min fulde Overbevisning, at Tiden er ikke inde til at ændre denne Lov. Bestemmelsen om Lukning af Beværtningerne Kl. 12 Nat blev vedtaget i Folketinget den 19. December 1919 med 85 Stemmer mod 9. Det vil altsaa sige, at Folketinget paa dette Tidspunkt omtrent enstemmigt har været af den Opfattelse, at Tidspunktet for Lukningen skulde forandres til Kl. 12; og efter den Tid er der ikke af noget af Rigsdagens Partier gjort Forsøg paa at faa ændret denne Lukkebestemmelse, den staar uforandret, som den blev vedtaget i Folketinget i December 1919. Dette Forhold tyder jo ogsaa paa, at Rigsdagen har overvejet alle de Klager og Henvendelser, der kom om